

на-та въ занаяты-тѣ и въ науки-тѣ, вѣданината (επίδοσις) въ добродѣтель-тѣ и въ вършеніе-то на добры-тѣ дѣла; но и тѣзи чѣстно сж подѣ властѣта му; зашто то успѣха' въ науки тѣ първо и първо завѣси отъ остроуміе то, кое-то е дарба отъ природа-та, а че подирѣ завѣси отъ прилѣжаніе-то, кое-то полага нѣкой за тѣхъ, и токо то е негова работа. И тѣй какъ може нѣкой да са похвали за туй дѣто че изуча полесно отъ другиго, или за туй дѣто че прави нѣщо по-добрѣ отъ другиго, кога че то не е негова работа, но дарба отъ природа-та?

Само за едно нѣщо трѣба да са хвалимъ, за радѣніе-то и за трудове-тѣ си, а за прѣимущества-та и прѣвосходство-то, що имамы, длѣжны сме да благодаримъ Богу, отъ кого то сме ги получили, и да внимаваме да не бы да ги злоупотрѣбимъ, и станемъ, недостойны за тѣхъ.

Сѣкѣ челѣкъ, ако ище да смиренномудрствува намѣрва тысяща причины; зашто то, доста е да смѣсля вынжги недостаткы-тѣ и недостоинства-та си, и идва въ смиренномудріе. Туй ако има нѣкой прѣдѣ очи, вѣроятно че никога николко нема дя са горди.

Онѣзи са само горделивы, кои то непознаватъ себеси, и за туй е твърда права дума та. „Гордостѣта е дѣщеря на невѣжество-то.“

5. Любостяжаніе.

Любостяжаніе то е обичаніе-то на парытѣ. Пары можемъ да наречемъ освѣнъ сребро-то и